Ankenævnet for Forsikring

942/14

Den 10. juni 2014 blev i sag nr. 85322:

xxx xxxxxxx
xxxxxxxx xxx
xxxx xxxxxxx x

mod

GF-Forsikring A/S
Jernbanevej 65
5210 Odense NV

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring hos GF-Forsikring A/S. Han klager over selskabets opgørelse af méngraden efter et ulykkestilfælde den 18/8 2007.

Selskabet har fastsat klagerens méngrad til 12 % og har udbetalt erstatning svarende hertil. Selskabet har afvist udbetaling af yderligere erstatning med henvisning til, at der ikke er årsagssammenhæng mellem ulykkestilfældet og klagerens lidelse, karpaltunnelsyndrom. Selskabet gør også gældende, at eventuelle yderligere krav om erstatning er forældet.

Klagerens advokat har tidligere anmodet om retshjælpsdækning til en retssag mod selskabet vedrørende spørgsmålet om opgørelsen af klagerens méngrad. Selskabet afviste anmodningen om retshjælpsdækning med henvisning til, at sagen kunne behandles ved Ankenævnet for Forsikring. Spørgsmålet om afslaget på retshjælpsdækning blev indbragt for nævnet og behandlet i sag 81.284, hvor selskabet fik medhold.

Klagerens advokat har på vegne af klageren anmodet om fri proces til førelse af sagen mod selskabet, hvilket der blev meddelt afslag på under henvisning til, at sagen kunne nævnsbehandles.

Det fremgår af sagen, at klageren den 18/8 2007 blev overfaldet i sit hjem. Ved overfaldet, der varede 10-15 minutter, blev klageren bl.a. slået med en stavlygte på skulderen, nakken og i hovedet. Klageren blev undersøgt på skadestuen, hvor han bl.a. fik syet et sår på øret. Klageren henvendte sig efterfølgende til sin egen læge, der vurderede, at klageren havde pådraget sig en kraftig hjernerystelse. Klageren oplevede også snurren ned i fingrene på venstre hånd.

Selskabet anerkendte, at ulykkestilfældet var dækningsberettigende og fastsatte méngraden til 8 %, hvilket blev meddelt klageren ved brev af den 22/5 2008.

Da klageren ikke var enig i selskabets vurdering af méngraden, forelagde selskabet sagen for Arbejdsskadestyrelsen. Selskabet indhentede en erklæring fra en speciallæge i neurokirurgi. Det er i speciallægeerklæringen af 24/6 2009 bl.a. anført:

> ”Hvis han ikke foretager sig noget har han det tåleligt. Går fortsat til undersøgelse og afventer endnu en vurdering og muligvis behandling vedrørende venstre arm, hvor der er smerter og udstråling, hvor man i dag ved neurologisk undersøgelse finder nedsat funktion med atrofi såvel af overarm som af 1. interstits på venstre hånd svarende til venstre nervus medianus. MR-skanning har vist en påvirkning af C 7 roden til venstre hånd.
> ….
> Ovennævnte symptomer er tidsmæssigt relateret til overfaldet, hvorfor de efter al sandsynlighed stammer herfra.”

Sideløbende med sagens behandling i Arbejdsskadestyrelsen blev klageren undersøgt for generne i venstre hånd. Der blev foretaget en neurofysiologisk undersøgelse i september 2009, der viste, at klageren havde karpaltunnelsyndrom.

Arbejdsskadestyrelsen fastsatte ved udtalelse af 21/1 2010 méngraden til 12 %. Selskabet udbetalte herefter erstatning i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Ved brev af 16/7 2010 rettede klagerens advokat henvendelse til selskabet, da klageren ikke var enig i Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, og det blev bl.a. anført:

> ”Baggrunden herfor er navnlig, at Arbejdsskadestyrelsen ikke har haft mulighed for at inddrage i sin vurdering de skader, der er i [klagerens] venstre hånd.
>
> Jeg vedlægger til jeres orientering continuationsjournal, hvoraf fremgår, at der er meget væsentlige begrænsninger og indskrænkninger, ja ligefrem skrumpning i hånden, og denne er i

realiteten helt ubrugelig. [Klageren] kan ikke holde fast i noget med hånden, og den er fuldstændig kraftløs.

Herudover er der ej heller taget tilstrækkeligt hensyn til de bevægeindskrænkninger, som [klageren] i øvrigt har, jfr. navnlig i nakken, og de meget betydelige smerter i form af hovedpine, nakkesmerter, der også udstråler i armen, ja helt ned i hånden."

Selskabet indhentede en ny erklæring af 12/4 2011 fra en speciallæge i neurokirurgi, hvoraf det bl.a. fremgår:

"Det drejer sig om en 52-årig førtidspensioneret fisker med tidligere lændegener, som overfaldes i eget hjem i 2007, og efterfølgende pådrager sig kroniske nakkesmerter, hovedpine, sovende fornemmelser i venstre hånd, og efterhånden muskelatrofi. Har gennemgået et større udredningsforløb, som ikke har vist oplagte tegn til følger efter skaden, herunder brud eller ledskred i bevægeapparatet. Skadelidte har dog gradvist udviklet muskelsvind sv.t. muskulaturen mellem 1. og 2. finger på venstre hånd, og i nogen grad på den yderste muskel til lillefingerens udadbøjning (abductor digiti minimi).
Tilstanden er forenelig med venstresidigt karpaltunnelsyndrom, hvilket er verificeret ved neurofysiologisk undersøgelse, og dette er næppe korreleret til den aktuelle skade, idet karpaltunnelsyndrom almindeligvis udvikles efter langvarigt tryk og stød på nerven."

På baggrund af speciallægeerklæringen fastholdt selskabet ved brev af 12/5 2011 til klagerens advokat den tidligere opgørelse af méngraden på 12 %. Selskabet oplyste samtidig, at det var indstillet på, at sagen på ny blev forelagt Arbejdsskadestyrelsen, hvis klageren ønskede dette. Ved brev af 25/4 2012 anmodede klagerens advokat selskabet om at forelægge sagen for Arbejdsskadestyrelsen.

Arbejdsskadestyrelsen fremkom den 7/9 2012 med en ny afgørelse i sagen, hvor det bl.a. fremgår:

"Ved vurderingen af det varige mén har vi lagt vægt på at [klageren] angiver gener i form af hovedpine og nakkesmerter. Vi er endvidere opmærksomme på, at [klagerens] klager han over smerter i venstre arm med udstrålende symptomer til hånden, nedsat kraft i venstre hånd samt muskelsvind.
…
Det er vores vurdering at de beskrevne gener sammenholdt med de objektive fund er lidt mere omfattende end tabelpunktet, idet der er tale betydelig bevægeindskrænkning i nakken. Vi har på denne baggrund fastsat det varige men til skønsmæssigt 12 procent.

Det er vores vurdering, at [klagerens] nerveskade i venstre arm med tilhørende symptomer ikke kan tilskrives aktuelle ulykke, hvorfor der ikke gives et selvstændigt men herfor."

Klagerens advokat fremsendte ved klagebrev af 31/10 2013 sagen til nævnet og gjorde bl.a. gældende:

”Der foreligger uforenelige speciallægeerklæringer, hvorved bemærkes, at ved en speciallægeerklæring af 24.06.2009 udarbejdet af speciallæge i neurologi, [speciallægen], foreligger der årsagssammenhæng.

Ifølge en senere speciallægeerklæring udarbejdet af neurokirurg [speciallægen]foreligger der ikke årsagssammenhæng.

Sidstnævnte gør i øvrigt gældende, at karpaltunnelsyndromet almindeligvis udvikles efter langvarige tryk og stød på nerven og altså ikke ved slag i hovedet.

Sidstnævnte udtalelse er der ikke statistisk belæg for at fremkomme med.”

Klagebrevet var bilagt advokatens ansøgning om fri proces af 12/4 2013, hvor det bl.a. blev anført:

”Det er fri procesansøgerens opfattelse, at der er årsagssammenhæng mellem funktionsbortfaldet i venstre hånd og den hændelse/traume, som han blev påført den 18.08.2007.

Dette støttes af anførslerne i den oprindelige speciallægeerklæring af 24.06.2009, hvor der på side 5, første afsnit, blandt andet følgende er anført:

"Går fortsat til undersøgelse og afventer endnu en vurdering og muligvis behandling vedrørende venstre arm, hvor der er smerter og udstråling, hvor man i dag ved neurologisk undersøgelse finder nedsat funktion med atrofi såvel af overarm som af 1. interstits på venstre hånd svarende til venstre nervus medianus. MR-scanning har vist en påvirkning af C 7 roden til venstre hånd."

På baggrund af den seneste speciallægeerklærings konklusioner og i øvrigt Arbejdsskadestyrelsens vurdering har fri procesansøgeren selv foretaget undersøgelser/efterforskning og har konkluderet,

1) at der intet er til hinder for, at karpaltunnelsyndrom kan udvikles som følge af slag eller enkelte slag/påførte traumer,
2) at der i øvrigt ikke ses at foreligge statistisk materiale, der understøtter speciallæge ...s konklusioner om, at karpaltunnelsyndrom almindeligvis udvikles efter langvarigt tryk og stød på nerven.

Men selv om det måtte være muligt at opdrive statistisk materiale, der understøtter denne udtalelse, er der intet til hinder for, at karpaltunnelsyndromet har været påført som følge af disse traumer, jfr. i øvrigt argumentationen fremført i min skrivelse af 25.05.2011 fremsendt til GF Forsikring. Skrivelsen vedlægges som bilag 5.”

I selskabets svar på klagen blev det ved brev af 14/11 2014 bl.a. anført:

”<u>Arbejdsskadestyrelsen</u>

Arbejdsskadestyrelsen besidder lægefaglig kompetence til at vurdere årsagssammenhæng og udtale sig om méngrad.

Det følger af fast praksis, at tilsidesættelse af Arbejdsskadestyrelsens vurdering kræver sikkert grundlag.

Det er [klagerens] bevisbyrde, at Arbejdsskadestyrelsens vurdering er forkert. Denne er ikke løftet, og der er således ikke det fornødne sikre grundlag der kræves, for at kunne tilsidesætte Arbejdsskadestyrelsens vurdering.

Forældelse

Det er endvidere selskabets opfattelse, at forholdet er forældet. Ulykken skete den 18.02.2007 og iht. overgangsreglen i forældelseslovens § 30 indtræder forældelse d. 1. januar 2011.

Klager gør i klageskrivelsen af 31. oktober 2013 gældende, at det følger af speciallægeerklæringen af 14. juni 2009, at der er årsagssammenhæng mellem ulykken og den opståede nerveskade i venstre arm. Såfremt det antages, at [klageren] ikke førend fremkomsten af denne speciallægeerklæring burde have været bekendt med, at generne fra venstre arm skyldes ulykken, da forældes kravet 3 år fra speciallægeerklæringens fremkomst, jf. forældelseslovens § 3, stk. 2.

Sagen har imidlertid været fremsendt til vurdering i Arbejdsskadestyrelsen, hvorfor forældelse har været suspenderet iht. forældelseslovens § 21, stk. 4. Det følger heraf, forældelse indtræder tidligst 1 år efter skønsforretningens afslutning.

Arbejdsskadestyrelsen fremkom med vejledende udtalelse d. 7. september 2012. Der har ikke siden hen pågået forhandling eller lignede mellem parterne, hvorfor kravet endeligt må betragtes som værende forældet pr. d. 7. oktober 2013."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"61 ERSTATNING VED VARIGT MÉN
Mén er en varig forringelse af den daglige livsførelse. Ménprocenten fastsættes på et rent medicinsk grundlag efter lægelige oplysninger, uden hensyntagen til en eventuel nedsættelse af erhvervsevnen, sikredes specielle erhverv eller andre individuelle forhold. Fastsættelsen sker på grundlag af Arbejdsskadestyrelsens méntabel – se uddrag i afsnit 14.

61.10 Hvis et ulykkestilfælde er direkte årsag til, at forsikrede pådrager sig varig mén, udbetales erstatning til forsikrede med så mange procent af forsikringssummen, som ménet udgør.
…..
113 Forældelse indtræder to år efter udgangen af det år, hvor forsikrede eller øvrige berettigede har fået kendskab til kravet og i alle tilfælde fem år efter, at kravet er forfaldet til betaling.
….
13 Forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen

Hvis forsikrede ikke kan acceptere GF-FORSIKRINGs fastsættelse af ménprocent, kan spørgsmålet indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, hvis afgørelse er bindende for begge parter.
GF-FORSIKRING betaler Arbejdsskadestyrelsens gebyr for forelæggelsen og eventuelle udgifter til yderligere lægeerklæringer, som Arbejdsskadestyrelsen måtte forlange."

6. 85322

Nævnet udtaler

Klagerens krav på erstatning efter ulykkestilfældet forældes efter § 3 i lov om forældelse af fordringer, jf. forsikringsaftalelovens § 29. Udgangspunktet er, at klagerens krav forældes 3 år efter, at klageren blev bekendt eller burde være bekendt med kravet mod selskabet. Nævnet lægger til grund, at klageren kort tid efter ulykkestilfældet oplevede en snurrende fornemmelse i sin venstre hånd, og at han de følgende år blev undersøgt herfor. Det er nævnets opfattelse, at klageren efter en periode med smerterne i hånden og senest ved speciallægeerklæringen af 24/6 2009 måtte være bekendt med, at han kunne have et krav mod selskabet.

Nævnet finder dog, at selskabet med brevet af 12/5 2011 til klageren har anerkendt at ville følge Arbejdsskadestyrelsens afgørelse. Herefter findes forældelse at indtræde 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens afgørelse den 7/9 2012, jf. lov om forældelse af fordringer § 21. Nævnet lægger til grund, at der ikke har været realitetsforhandling mellem klageren og selskabet vedrørende erstatningen efter Arbejdsskadestyrelsens afgørelse i sagen den 7/9 2012. Da klagen først blev indbragt for nævnet ved brev af 31/10 2013, er det nævnets vurdering, at klagerens krav er forældet.

Derfor

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Svend Bjerg Hansen
Udskriftens rigtighed bekræftes

Carsten Sennels